

PROLOG

Na úpatí Ibrijských hor...

Cahe Vehswo byl na poli a opravoval dřevěný plot. Plot neměl za úkol udržet vlky venku, ale spíš ty přihlouplé ovce *vnitř* – stačilo, aby je páslo nějaké trošku chytřejší dítě.

Byl nádherný, doslova zářivý den. Borovice ještě nebyly vysušené žárem pozdního léta, tyčily se v plné síle a jejich temně zelené jehličky šustily ve větru. Hory se oděly do hávu letních květin a drobných zvonivých vodopádů. Mraky na obloze vypadaly až směšně načechraně.

Jediné, co přírodní symfonii narušovalo, byl podivný zápach, který sem vítr přinášel z jižních nížin: pálcí se zvířecí tuk nebo odpadky nebo něco shnilého.

Všichni ve vesničce měli napilno: starali se o révu, rubali dřevo, čistili sudy na sýr. Nikdo se nehádal – zatím – a život na jejich straně hory vypadal dobře.

Pak si Cahe všiml na staré královské cestě čehosi zvláštního. Byla to falanga vojáků pochodující v překvapivě pevném a uspořádaném seskupení, vzhledem k tomu, jak byli daleko od hlavního města. Díky chocholkám na helmách, naleštěným knoflíkům, které zářily jako malá zlatá sluníčka, a dokonale čistým kabátům vypadali, jako by se předváděli někde na přehlídce –

tedy nebyť jejich zachmuřených výrazů, nadutých pohledů a podivného praporu, který nesli.

Někdo vykřikl rozkaz; muži se zastavili. Kapitán, který vypadal přímo skvostně v jasně modré čapce a kabátě, vyjel na koni nahoru ke Cahemu společně s druhým vojákem na koni, který nesl prapor.

„Vesničane,“ ozval se zostra. Cahemu to připadalo poněkud hrubé. „Jmenuje se toto město Serria?“

„Ne,“ měl farmář na jazyku, ale pak si vzpomněl na dávno zapomenutá pravidla, jak jednat s lidmi, kteří mají naleštěné knoflíky, velké klobouky a zbraně.

„Prosím o odpuštění, pane, ale to město je mnohem dál na opačné straně Ďáblova průchodu. Tomuhle se říká Adamova skála.“

„Na tom nesejde,“ odvětil kapitán. „Zabíráme tuto vesnici a přilehlou půdu ve jménu Tirulie!“

Poslední část věty vykřikl, ale slova se vznesla a rozplynula pod obrovskými horami do ztracena. Zaprášená pole, náhodně zasázené olivovníky a lhostejné krávy to nijak nezaujalo.

„Prosím o prominutí, pane,“ řekl zdvořile Cahe, „ale my jsme součástí Alamberu – a také jim platíme daně.“

„*At už byla vaše dřívější situace jakákoli*, nyní jste občany Tirulie a vzdáváte hold princovi Erikovi a princezně Vanesse.“

„Pořád nevím, jak se k tomu postaví král Alamberu.“

„To není tvoje starost,“ odvětil mrazivě kapitán. „Král Alamberu bude brzy jen vzpomínkou a samotný Alamber jen obyčejnou provincií slavné tirulijské říše.“

„Tím zřejmě *myslíte* Tirulii,“ zamyslel se Cahe a ležerně se opřel o plot. „My ji známe. Kupujeme si od nich nasolené tresky a prodáváme jim naše sýry. Jejich děvčata nosí zástěry s pletenými vázačkami. Javerův syn Perde jel tam dolů na jih hledat štěstí na rybářské lodi – a nakonec se tam oženil s místní dívkou.“

„Fascinující,“ procedil kapitán mezi zuby, pustil jednou rukou otež a upravil si knír. „A proč mi to všechno vykládáš?“

Cahe ukázal na prapor, který se třepotal ve větru.

„Tohle není vlajka Tirulie.“

Místo slunce, moře a lodi na modrém poli, což byl obraz, který znali i tito venkované odříznutí od velkého světa, byla vlajka úplně bílá a vystupovala z ní zlověstná černá chobotnice bez očí. Vypadala téměř živá, jako by se chystala popadnout všechno, co se k ní přiblíží.

„Princezna Vanessa se domnívá, že nastal čas znak tirulijského rodu pozměnit,“ vysvětlil nejistě kapitán. „Stále však zastupujeme Tirulii a zájmy prince Erika, který jedná ve jménu svého otce krále a své matky královny.“

„Ach tak...“ chtěl se do diskuze přidat další vesničan, ale Cahe zvedl ruku a zarazil ho.

„Co můžeme dělat? Máte pušky. My je máme taky, ale schované a na lov divokých prasat. Takže pokud sem přijde správný výběrčí daní a nebudeme muset platit dvakrát, proč ne?“

Kapitán zamrkal. Zamračil se na Cahea a čekal nějakou lest. Farmář mu však už téměř nevěnoval pozornost.

„Učinil jsi moudré rozhodnutí, vesničane,“ řekl konečně kapitán. „Sláva Tirulii!“

Obyvatelé Adamovy skály chabě a bez valného nadšení opakovali: „Sláva Tirulii.“

„Vrátíme se stejnou cestou, až dobudeme Serriu. Připravte nám to nejlepší ubytování, ať si máme po vítězství nad městem a celým Alamberem kde odpočinout!“

Pak kapitán křikl něco neidentifikovatelně armádního a odklusal. Vlajkonoš měl co dělat, aby mu stačil.

Jakmile byli z doslechu, Cahe unaveně potřásl hlavou.

„Svolejte zasedání,“ povzdychl si. „Ať se to rozkřikne. Musíme shromáždit děvčata a poslat je do hor sbírat houby nebo tak něco... na pár týdnů. Všichni kluci, kteří mají vojenský výcvik, se vydají do divočiny starat se o ovce. Nebo lovit. A taky by všichni měli zakopat zlato a cennosti někam, kde je nikdo nenajde.“

„Ale proč ses mu jen tak vzdal?“ zeptal se muž vedle něj. „Mohli jsme poslat zprávu do Alamberu. Kdybychom těm vojákům řekli, že ne, nemuseli bychom *nic takového* dělat, nemuseli jsme se chovat jako zbabělci a posílat děti pryč...“

„Udělal jsem to, protože cítím něco ve větru. Ty ne?“ odpověděl Cahe a kývl směrem k jihu. Hned za hřebenem, kde se Veraleanské hory setkávaly s nížinou, se zvedal oblak kouře.

„Garhaggio?“ zeptal někdo nevěřičně. Opravdu to vypadalo, že kouř přichází odtamtud. Podle množství kouře a černoty už zřejmě byla v místě, kde ještě včera stála vesnice, jen spálená země, popel a prach.

„Vsadím se, že oni kapitánovi řekli ne,“ konstatoval Cahe.

„Tolik bezdůvodného násilí!“ zděsila se jakási žena. „Princ Erik a princezna Vanessa musí být strašliví lidé!“